

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Jitky Zavřelové a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **A. T.**, zastoupený Mgr. Zuzanou Kratěnovou, advokátkou se sídlem Bělehradská 572/63, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2018, čj. OAM-725/ZA ZA11-P15-2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2020, čj. 13 Az 61/2018-16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal 26. 8. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím tuto žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, kterou zamítl Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem.

[2] Stěžovatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že přicestoval do ČR v roce 2017 na francouzské turistické vízum s úmyslem si zde najít práci, což se mu v Uzbekistánu nedařilo (dříve pracoval jako pomocný dělník v zemědělství, ale často nedostával zaplacení). Dále uvedl, že má v Uzbekistánu dluhy ve výši asi 7 tisíc dolarů. Ty dluží kamarádovi, který často přichází do jeho domácnosti a ústně požaduje peníze zpět. Předmětná částka se podle stěžovatele dá v Uzbekistánu vydělat jen velmi obtížně, a tak by byl stěžovatel podle jeho názoru v Uzbekistánu vystaven obtížně řešitelné situaci.

[3] V žalobě stěžovatel napadal závěr žalovaného ohledně tvrzení výhradně ekonomických důvodů žádosti. Tvrdil, že se bojí pronásledování, byť v důsledku svých vysokých dluhů, které má v Uzbekistánu. Měl by mu být udělen azyl nebo doplňková ochrana, neboť je třeba respektovat zájem na rodinném životě v přijatelných materiálních

podmínkách. Vedle toho stěžovatel v žalobě uváděl, že správní orgán nedostatečně zjistil stav věci a neseznámil ho s podklady pro vydání rozhodnutí.

[4] Městský soud se s žalobou neztotožnil. Dospěl k názoru, že jediným důvodem stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu byly jeho dluhy, a odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které nelze v azylovém řízení řešit osobní nebo rodinné problémy v zemi původu (rozsudek ze dne 14. 10. 2019, čj. 3 Azs 144/2018-24). Ohledně seznámení s podklady pak městský soud upozornil na snahu žalovaného doručit stěžovateli výzvu k tomuto seznámení, kterou si však stěžovatel na poště nevyzvedl. Konečně podle městského soudu žalovaný zjistil stav věci dostatečně a ohledně výhradně ekonomických motivů stěžovatele nejsou pochybnosti.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost. Kasační námitky směřuje proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu ze strany žalovaného, což městský soud přehlédl, pokud se ztotožnil se závěrem žalovaného ohledně výlučně ekonomických motivů stěžovatele [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Konkrétně měl městský soud přehlédnout hrozbu pronásledování nebo vážné újmy při návratu do vlasti podle § 12 a § 14a zákona o azylu. Kromě toho stěžovatel napadá rozsudek městského soudu pro nesprávné posouzení právní otázky [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], k čemuž opakuje, že mu nebyla doručena výzva k seznámení se s podklady rozhodnutí, aniž by však vysvětlil, proč se s touto námitkou městský soud nesprávně vypořádal.

[6] Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti, případně její odmítnutí pro nepřijatelnost. Poukázal na shodu kasačních námitek se žalobními body, a ohledně jejich vypořádání tedy odkázal na rozsudek městského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Jelikož jde o věc mezinárodní ochrany, zabývá se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany (azylu) Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. V této souvislosti nelze přehlédnout, že sám stěžovatel netvrdí, v čem okolnosti jeho případu splňují podmínky přijatelnosti ve smyslu tímto usnesením vymezených kritérií.

[8] Nejvyšší správní soud v projednávané věci přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal. Kasační stížnost pouze opakuje tvrzení o problémech s dluhy v zemi původu a o

pokračování

nedoručení výzvy k seznámení se s podklady rozhodnutí, což jsou otázky, které byly opakovaně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[9] Otázka uvádění pouze ekonomických důvodů v řízení o mezinárodní ochraně je dosavadní judikaturou již řešena, je řešena jednoznačně a není důvod k judikatornímu odklonu. Již rozsudek ze dne 30. 10. 2003, čj. 3 Azs 20/2003-43, dovodil nemožnost „překlápět“ ekonomické důvody (nedostatek finančních prostředků, nemožnost sehnat práci) pomocí argumentu omezené politické seberealizace za špatných materiálních podmínek do roviny politické perzekuce podle § 12 zákona o azylu. Tento závěr lze následně vztáhnout i na další důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany, protože ekonomické obtíže jistě mohou způsobovat stěžovateli reálné problémy v řadě oblastí života. Tyto problémy však nemohou založit poskytnutí mezinárodní ochrany, a to ani podle § 12 a § 14a zákona o azylu, zmiňovaných v kasační stížnosti. Závěry citovaného rozsudku pak potvrdil například rozsudek ze dne 7. 8. 2007, čj. 5 Azs 15/2007-79, a jeho závěry opakuje například usnesení ze dne 27. 3. 2014, čj. 10 Azs 40/2014-23.

[10] V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu jsou také závěry městského soudu ohledně v kasační stížnosti napadané nemožnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Městský soud správně vztáhl na § 24 odst. 3 zákona o azylu, který upravuje doručování v řízení o mezinárodní ochraně, závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, čj. 3 As 241/2014-41, ohledně uplatnění fikce doručení bez ohledu to, zda byla po uplatnění této fikce obálka vložena do schránky adresáta. Úprava doručení fikcí v § 24 odst. 1 správního řádu a § 24 odst. 3 zákona o azylu je totiž prakticky totožná a je judikaturou Nejvyššího správního soudu již vyřešena.

[11] Stěžovatel rovněž obecně namítá porušení povinnosti spolehlivého zjištění skutkového stavu žalovaným, avšak v podstatě bez jakéhokoliv upřesnění jeho konkrétních pochybení. Takto obecně vymezené námitky již byly předmětem mnoha rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, namátkou lze uvést usnesení ze dne 29. 10. 2008, čj. 1 Azs 67/2008-112, a rozsudky ze dne 18. 1. 2006, čj. 6 Azs 386/2004-40, ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 16. 5. 2004, čj. 1 Azs 45/2004-47, ze dne 28. 4. 2004, čj. 1 Azs 22/2004-42, ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 22/2003-41, nebo ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003-59.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 8. září 2020

Petr Mikeš
předseda senátu